



MARTIN GOFFA

ŠTVANICE

MLADÁ FRONTA



MLADÁ FRONTA

MARTIN GOFFA

ŠTVANICE

MARTIN GOFFA

ŠTVANICE

MLADÁ FRONTA

I.

TEREZA

Prolog

Stojím, chvěju se a zírám do hlavně stříbrné pistole. Muž naproti mně má v očích něco, co neumím popsat. Není to nenávisť, tu bych poznal. Spíš jde o směs několika různých emocí, které však dohromady tvoří pořádně výbušný koktejl. Tak výbušný, že bych na svůj život nevsadil ani zlámanou grešli. Na ten jeho bych však vsadil ještě míň. Ve mně se toho totiž děje tisíckrát, milionkrát víc. Mám v sobě hlubinu a v ní temné víry, které mě už několik týdnů strávají. A v té hlubině možná zemřu, ale určitě ne sám. Toho muže, který na mě míří, vezmu s sebou.

Stále upírám oči na zbraň. Vystřelí? A pokud ano, ucítím bolest? Jaké to bude? Nikdy po mně ještě nikdo nestřílel, dokonce si nevzpomínám, že by na mě někdo mířil. Tedy aspoň o tom nevím. Uslyším výstřel dřív, než mnou proletí olověná kulka, anebo později, jako hrom při bouřce?

Jeho pistole je stříbrná, já na něj koukám přes mířidla černého revolveru. Nepamatuju se na to, kde jsem ho vzal. Nejspíš jsem se k němu dostal nějakou obrovskou náhodou, sám bych si podobnou zbraň určitě nevybral. K čemu je člověku bouchačka s neforemným otočným bubnem na ubohých šest nábojů? Takový krám je dobrý leda na ruskou ruletu, k ničemu jinému se nehodí.

Mám za zády město, za mým protivníkem se rýsují holé stěny hor. Jejich vrcholky nevidím, ztrácejí se v bílošedých

bocháncích ranní mlhy. Ve tváři cítím lehký vánek, ale najednou jako by mi přestaly sloužit smysly, neuvědomuju si, jestli je chladný, nebo mě naopak zahřívá.

Oba mlčíme. Není co říct, všechno jsme si už sdělili tím nekonečně dlouhým pohledem, který na sebe upíráme. Stejně tak bychom ovšem mohli mít oči zavřené, protože v tomhle případě nejde o náhodné setkání, ale o štvanicí. A když se lovec s kořistí konečně setkají tváří v tvář, není už třeba nic vysvětlovat.

Ovšem... Kdo je v tomhle případě lovec a kdo kořist? Dvě současně namířené zbraně najednou stírají všechny rozdíly. Všechny až na jeden. Ten se stříbrnou pistolí už zabil. Ví, jaké to je. Žije s tím. A co já? Budu schopen zmáčknout spoušť? Dokážu to? Nezaváhám, až ta chvíle přijde? A ona přijde, tím jsem si jistý. Z téhle patové situace jiná cesta nepovede. Ten muž se mi jen tak nevzdá, v sázce je příliš mnoho. Příliš mnoho pro něj a ještě víc pro mě. Víme to oba.

Mlčíme. Stojíme jako sochy, protože jakýkoliv pohyb může být pro jednoho z nás poslední.

Ze zbraně přesunu pohled na mužova ramena. Z nich vychází všechno, co by chtěl udělat. Je zbytečné sledovat ruce člověka, který se chystá zaútočit. Ještě zbytečnější je dívat se mu do očí. Každý pohyb vždy začíná v ramenou. I pokud chce jen ukazovákem zmáčknout spoušť, nejdříve se lehce nahrbí a zpevní ramena. Ani si to neuvědomuje, provádí ten úkon naprosto instinktivně, stejně jako dýchá nebo mrká víčky.

Jak dlouho už proti sobě stojíme? Nevím. Snad věčnost. Dokonce si ani nevzpomínám, jestli jsem mu předtím něco řekl. Jestli jsem ho oslovil. Možná jsme na sebe zamířili hned, jak jsme se spatřili. Jako bychom oba tušili, že ten okamžik stejně jednou musí přijít, a proto nás nakonec ani nepřekvapil.

Náhly poryv větru rozvlní moji košili. Jako na nějakém zpomaleném záběru pozoruji, že mužova ramena se

o několik milimetrů stáhla. Je to skutečně tak, anebo si s jeho oblečením taky jen pohrál vítr? Zrak mi sjíždí po jeho napřažené paži až k prstu na spoušti. Nyní už zřetelně vidím, jak jeho ukazovák zbělal, když na ni zatlačil. Ze stříbrné hlavně pomalu vylétá kulka a otáčí se přitom kolem své osy. Blíží se k mým prsům a já pořád ještě nejsem schopný dělat nic jiného, než ji fascinovaně pozorovat. Teprve když mi trhá košili, vydere se mi z hrdla bolestné zasténání.

Prudce jsem se posadil. Z vlasů mi na obličej stékaly čůrky potu, trhavě jsem dýchal a rozhlížel se kolem. Ten sen byl živý tak, že i smrt se v něm zdála skutečná. Vykřikl jsem při probuzení? Nejspíš ne, moje dva společníky ze spánku nic neprobralo a dál tiše oddychovali na svých palandách.

Sundal jsem nohy z postele a opřel si hlavu do dlaní. Několik chvil jsem seděl se zakrytýma očima a poslouchal zvuky přicházející zvenčí. Ale slyšel jsem jen monotónní hlas stromů, skal a sněhu. Později jsem obrátil zrak k oknu. Noc pomalu odcházela a venku už bylo spíše šero než tma. Proti obloze se rýsovaly křivky kopců, ale tyhle hory byly jiné než ty ve snu. Stejně mohutné, avšak přátelské.

Muž s pistolí, vánek, dva do sebe zaklesnuté pohledy... Co z toho byl sen a co nevyhnutelná budoucnost? Bezděky jsem si sáhl na prsa. Ucítil jsem jen napnutou kůži, chvějící se a lepkavou potem. Několikrát jsem si bříšky prstů přejel místo, kde mi svištící kulka protrhla košili. Sen. Byl to jen sen, nic jiného. Ale i kdybych věděl, že mě takový konec skutečně čeká, změní se něco? Začnu se ptát, proč jsme přišli do těchto hor?

Ne. Nic už se nezastaví. Za několik hodin mě jeden z mých dvou společníků odveze na vlakové nádraží ne-dalekého města, a v okamžiku, kdy se s jízdenkou v dlaní posadím do nenápadného kupé, stanu se někým jiným.

Ačkoli... Nejsem někým jiným už dávno? Divochem, je-
hož jsem v sobě celá léta ukrýval, krmil a držel při životě

a který čekal na chvíli, kdy mi tu pohostinnost bude moct konečně oplatit?

Nevím. Nevím vlastně nic, o životě ani o smrti. Snad jen to, že se jich nebojím. Cokoli mě čeká na konci cesty, na kterou vyrážím, mi už neublíží. Kolikrát člověk může zemřít? Mě to potkalo nedávno, nic horšího už se stát nemůže. Půjdu, kam musím. Uřízněte mi nohu, a budu se belhat o berlích. Vydloubněte mi oči, a půjdu po čichu. Nic mě nezastaví. Toho, kdo je mrtvý, už znovu nezabijete.

Měsíční světlo zalévalo skály a já od té podívané nemohl odtrhnout zrak. Stále jsem ještě seděl na okraji postele, pohled upřený skrz okno a dlaně složené v klíně.

Na krátkou chvíli, snad jen na prchavý okamžik, mi před očima vytanula nehybná tvář muže se stříbrnou pistolí.

A já se maličko, téměř neznatelně zpevnil v ramenou.

1.

Ten den, kdy můj život někdo zlomil jako použitou sirku, si vybavuju úplně jasně. Tak jasně, až se mi to zdá nepřírozené. Nejen tu poslední chvíli, ale i dlouhé hodiny, které jí předcházely. Člověk by přitom myslel, že kromě několika rozhodujících vteřin se všechno ostatní utopí v mlze. Že nic z toho není tak důležité, aby to stálo za zapamatování.

Předchozího večera jsme nastoupili na noční směnu. Byla poslední lednová středa a my procházeli bazary kvůli kradenému zboží, vartovali na místech, kde se dealují drogy, a namátkově kontrolovali doklady podezřelým chlápům. Nic výjimečného, zkrátka věci, které máme v popisu práce stejně jako vyšetřování zločinů. Ve třech jsme bloudili

noční Prahou, já, Tony a Katrin, blond kolegyně, která na naše oddělení nastoupila sotva před třemi měsíci.

Pamatuju si z té noci každou ulici, kterou jsme prošli. Každý náš pohyb, každou větu, kterou kdo pronesl.

„Pomalou už spím i vestoje,“ prohodila Katrin v půl třetí ráno.

„To jsme na tom skoro stejně,“ ubezpečil ji Tony, „mně zase stojí i ve spánku.“

„Ty seš fakt prase,“ ušklíbla se, ale moc dobře jsem viděl, jak jí zčervenaly tváře. Ano, i tyhle pubertální vtípky se mi bůhví proč vybavují, i když by vzhledem k příštím událostem vůbec neměly mít v mé paměti místo.

V sedm ráno jsme zaparkovali služební vůz pod okny kanceláře, posnídali kafe a po půlhodině odpočinku nám začal každodenní pracovní koloběh. A já jsem ještě teď schopen si vzpomenout, co jsem kterou minutu toho dne dělal. Spisy, výsledky, pročitání dokumentů... Vypil jsem další tři kávy, hlad podvedl starou bagetou a ručičky na hodinách jsem pohledem tlačil ke čtvrté, po níž mělo přijít vysvobození. Když konečně odbila, padla mi hlava na stůl a já si nepřál nic jiného, než otevřít oči nejdřív až příští ráno. A snad jsem to měl udělat; usnout a nezúčastněně nechat okolní svět plynout. Už nikdy se nezbavím pomýšlení na to, jaké tragédii bych tím zabránil.

Jenže já bohužel spát nemohl, protože ani ne za hodinu jsem se měl setkat s Terezou před jedním zastrčeným kinem. Lístky jsme si koupili ještě v době, kdy jsem neměl ani potuchy o tom, že nějaká pomazaná hlava vymyslí úplně zbytečnou noční akci. V tu chvíli už jsem to byl ovšem já, kdo usínal i vestoje. Když mě pak Tereza uviděla, obrátila oči v sloup. Sama přitom po práci stačila zaběhnout domů, aby vyvenčila Dustyho. Teď na mě koukala, jako by v duchu přemýšlela, jestli má s tímhle zmačkaným chlápkem vůbec nějaké životní vyhlídky.

„Neodpískáme to?“ zeptala se.

„Proč?“

„Proč? Usneš ještě dřív, než skončí reklamy. Nepůjdeme radši domů?“

Měli jsme odejít. Sebrat se, v bytě si nalít víno, pustit televizi a koukat na nějaký dokument o velrybách. Namísto toho jsem ale Terezu přesvědčil, že dvě hodiny v kině ještě nějak zvládnou, a o chvíli později jsme s kelímkem popcornu na klíně zírali na obrovské postavy řešící naprosté a zároveň úžasné absurdity. Neusnul jsem. Dokonce jsem se i bavil, čemuž bych předtím snad ani nevěřil.

Koukali jsme na Pulp Fiction, film, který přitom máme za sebou snad padesátkrát. Jenže plátno je něco jiného než televize a původní znění má také něco do sebe. Když v závěrečné scéně odcházejí Vincent Vega s Julesem Winnifieldem z bistra jen v tričkách a s pistolemi zastrčenými za gumou šortek, usmíval jsem se. Tenhle biják jsem v kině viděl naposled při jeho premiéře před dvaadvaceti lety, ale i dnes mi pořád ještě připadá originální, čerstvý a šťavnatý jako čtvrtlitrák se sejrem.

Později jsme stáli před vchodem a já pozoroval hemžení mizejících diváků.

„Pojď si někde sednout,“ navrhl jsem.

Tereza zvedla obočí.

„Myslela jsem, že se ti chce spát.“

„Jo, to chce. Ale sotva táhnu nohy. Radši bych se ještě posadil.“

„Teď jsme seděli skoro tři hodiny,“ usmála se, ale já se odbýt nenechal.

„Dáme si někde drink?“

Tereza se rozhlédla a kývla hlavou k nedalekému baru. Za sklem jsem uviděl desítku obsazených stolků, mezi nimiž se proplétala drobná servírka. Vykročili jsme a za několik okamžiků už jsme seděli na místech hned vedle barového pultu. Pili jsme Martini, já s plátkem citronu, Tereza jako pokaždé s olivou.

„Jak ses měl v noci?“ zeptala se.

„Většinu času jsem se moc nebavil. A ten zbytek už vůbec ne.“

„Vtipný,“ přikývla, „ale příště vymysli něco originálnějšího. Tohle už někdo řekl.“

„Woody Allen. Teda aspoň myslím. Tak promiň.“

Mluvili jsme o práci, vybavuju si každé naše slovo. Snad kdybychom tušili, že jde o poslední společné minuty... Ale my se bavili o tom, jak jedna její kolegyně onemocněla, zatímco další se má co nevidět vrátit z mateřské. O naší noční akci, která nebyla ztrátou času snad jen pro Tonyho s Katrin, kteří o sebe několikrát nenápadně zavadili dlaněmi. O vyhlídkách na víkend, který zřejmě strávím taky ve službě. Hovořili jsme o banalitách a nevědomky tak utratili veškerý zbývající čas.

Když jsme později z baru odcházeli, kouřilo na plácku před ním několik osob. Čtyři ženy a tři muži ve společenských ohozech si mezi šluky z cigaret nahlas povídali a smáli se u toho. Kolem projel vůz taxi, v závěsu za ním další. A pak ještě jeden. Bylo pod nulou, větve stromů i silnice namrzlé, a nám šla pára od úst.

Po chodníku se blížily dvě mužské postavy a já si k sobě Terezu přitáhl, aby kolem nás mohly projít. Když jsme se míjeli, setkal se můj pohled s pohledem jednoho z těch dvou. Ten okamžik trval sotva zlomek vteřiny, ale i kdybych toho muže poznal, hned bych na něj zapomněl. V obličejí mě šimraly Tereziny vlasy, cítil jsem z nich levanduli a nemohl se dočkat, až se za námi zaklapnou dveře bytu.

„Hej, fízle, seš to ty?“ uslyšel jsem najednou za našimi zády.

Jako na povel jsme se s Terezou obrátili. Oba muži stáli sotva pět metrů od nás, jeden s rukama založenýma jen tak v bundě, druhý se zařátými pěstmi.

„Jo, seš to ty,“ řekl a upřeně na mě zíral.

Tereza mě držela za dlaň, ale já ji z jejího sevření pomalu vyprostil. Prohlížel jsem si mužův obličej. Možná že

jsem měl jeho tvář zasunutou někde vzadu v mozku, mezi zaprášenými vzpomínkami a dalším polozapomenutým harampádím, ale v tu chvíli jsem ho nepoznával. Jeho oči mi připadaly, jako když plavou ve sklenici s alkoholem, snad byl také na odchodu z nějaké nálevny, ale stál pevně a nespouštěl ze mě zrak.

„My se známe?“ zeptal jsem se. Vzdálenost mezi námi byla dost velká na to, abych stačil zareagovat, kdyby mělo k něčemu dojít.

„Pojď pryč, Miko,“ zašeptala Tereza a od rtů jí přitom odplul obláček bílé páry.

„Tři roky se mi zdávalo o tom, že tě někde potkám a rozkopu ti držku, ty zmrde!“

Pěsti měl stále zaťaté, ústa pootevřená a hlavu lehce stáhnutou mezi ramena. Očekával útok. A ještě pravděpodobněji se k němu chystal. Sledoval jsem jeho pohyby a hlavou mi přitom projížděla kartotéka tváří, s nimiž jsem se kdy setkal. Kdo to sakra je? Co od něj můžu čekat? Druhý z mužů mu stál za zády a mlčel. Ruce z kapes už sice vytáhl, ale vypadalo to, že jen vyčkává.

Moje pistole odpočívala v trezoru v kanceláři, u sebe jsem měl jen zavírací nůž připevněný klipsnou v kapse kalhot. Ale ten jsem stejně nemohl použít proti někomu s prázdnýma rukama.

„Pojď pryč,“ uslyšel jsem znovu tichý hlas.

„Jo, to bude nejlepší,“ přikývl jsem. Nechtěl jsem se ale k těm dvěma otočit zády, proto jsme začali couvat a já je nepřestával sledovat.

„Kam jdeš, svině fízlovská?“ vyštěkl muž a vydal se za námi. Jeho hlas už dávno přinutil kouřící skupinku věnovat nám pozornost.

Zastavil jsem se. Napřáhl jsem před sebe ruku, abych si ho udržel na distanc, kdyby si přece jen nedal pokoj a dostal se až k nám.

„Nevím, co jsi zač, ale dej nám pokoj. Rozumíš?“

„Jdi do hajzlu!“ vyštěkl. Stál od nás sotva tři metry. Viděl jsem, jak mu pracují svaly v obličejí. Zatínal zuby, kůže na lících kostech se mu chvěla. Přehlídka tváří v mé hlavě dávno doběhla na prázdno, ale já už si byl jistý, že tenhle asi pětadvacetiletý obličej skutečně odněkud znám.

A pak se to stalo.

„Já tě zabiju, ty zmrde!“ vykřikl muž a vyrazil proti mně právě v okamžiku, kdy mezi nás vstoupila Tereza a zaječela na něj, ať vypadne. Dodnes nevím, proč to udělala. Snad v ní překypěl nějaký romantický smysl pro spravedlnost, možná neudržela nervy na uzdě a třeba už prostě jen chtěla být doma, v teple, pryč z dosahu všech těch urážek. Snad, možná, třeba... Já nespouštěl oči z útočníka, a proto jsem nemohl předvídat, co se Tereza chystá udělat.

„Uхни, ty pizdo,“ odstrčil ji prudce z cesty a vzápětí už jeho pěst zamířila do mého obličejí. Vyrazil jsem levou rukou nahoru, abych ránu vykryl, a sotva koutkem oka jsem zahlédl, jak Tereza upadla. Pravačku jsem vymrštil přímo před sebe, ale protože uhnul hlavou, pěst se mi svezla po jeho čepici. Podařilo se mi chytit ho za límec bundy a smýknout jím k zemi. Narazil mi ramenem do břicha a já zavrával, hned jsem ale získal ztracenou stabilitu a očekával další útok. Pohledem jsem přitom hledal Terezu. Všiml jsem si, že skupinka kuřáků zírá kamsi dolů na chodník a některé z žen si přitom zakrývají ústa. Okamžitě jsem sjel zrakem tam co oni. Na dívčí tělo bezvládně ležící na zmrzlé dlažbě.

„Teri! Proboha, Teri!“

Vypadala, jako když jen spí s otevřenýma očima. Dlouhé vlasy halily tmavým závojem její klidný a vyrovnaný obličej.

„Panebože, Teri!“

Klečel jsem u ní a mluvil do tváře, která mě nevnímala. Oči upírala někam nahoru nad světla lamp, já jí vsunul dlaň pod ramena a nadzvedl ji.

Probere se! Promluví! Možná zasténá, ale i to bude znít andělsky.

Husté vlasy, které až do té chvíle zadržovaly proud krve, jej propustily dolů na chodník. Tmavá lepkavá míza mi stékala přes ruku a její teplo tvořilo obláčky páry, které pomalu stoupaly nahoru kolem mé tváře.

„Terezko! Prosím tě! Teri!“

„Záchranku! Volejte záchranku!“ křičel něčí hlas, možná byl i můj, to už dnes nevím. Všechno se mi ztrácí v mlze, snad se tak rozum brání tomu, aby ho vzpomínky nedohnaly k šílenství. Je to zvláštní, poslední věc, kterou si ještě dnes vybavuji naprosto zřetelně, je útok toho parchanta. Tím okamžikem skončila má schopnost vnímat svět ostře a v barvách. Když zpětně nahlížím na následující hodiny a dny, vidím je jako obrazy na dně potoka. Vlny na hladině tvoří pohyblivý závoj, který mi je sice umožní spatřit, ale zároveň je překrývá, abych k nim nemohl. Pamatuju si, jaký na sobě měla Tereza kabát při odchodu z baru, přitom si ho však nevybavím z chvíle, kdy jsem ji držel a snažil se ji probrat k životu. I její tvář se strnulým pohledem je podivně vzdálená a bůhví, jestli ten klidný výraz není už jen projekcí mého porouchaného mozku.

„Teri!“

Nevím, jestli jsem křičel, šeptal nebo jen v duchu prosil. Stejně tak už nejsem schopen říct, jak dlouho jsem tam klečel a držel ji. Dokonce nevím ani to, co přesně se s ní dělo, když dorazila záchranka. Vzpomínky mi splývají se scénami z filmů, v nichž se zdravotníci snaží oživit nereagující tělo. Časem řídnu a ztrácím se.

Všechno jsem přitom musel vypovědět kolegům, kteří Terezinu smrt vyšetřovali. V jejich lejtrech je toho daleko víc, než mám teď v hlavě. Je tam všechno čerstvé a syrové, jak jsem to popsal toho večera jen o několik hodin později.

Ten spis ovšem obsahuje i otázky, na které jsem odpovědět nedokázal.

Kdy a kam zmizel ten muž, který vás napadl?

Nevím.

Znáte ho?

Nevím!

Je možné, že jste ho dřív vyšetřoval pro podezření z trestné činnosti?

Nevím!!

Čím víc chcete, čím usilovněji přemýšlíte a hledáte v zákoutích paměti, tím častěji narazíte do zdí v místech, kde by měly být dveře.

2.

Matně si vzpomínám na to, jak zdravotníkům neustále opakuju, že kdyby bylo potřeba, mám stejnou krevní skupinu jako Tereza. Říkal jsem jim její jméno, v ruce žmolal její doklady a v náruči držel kabát. Už ani nevím, kdy a proč jí ho svlékli.

Seděl jsem v sanitce na nějakém výklopném sedadle a kolem mě létaly útržky vět, kterým jsem nerozuměl a možná ani rozumět nechtěl. Minuty mi připadaly nekonečně dlouhé; nechápal jsem, proč čas dělá takové naschvály někomu, kdo nikdy nebyl jeho nepřítel. Proč škodolibě natahuje chvíle, které jsou přitom už samy o sobě nesnesitelné.

Čím víc náš vůz vrískal, tím jel pomaleji. Cesta k nemocnici trvala celou věčnost, každý metr silnice nás chytal za pneumatiky a snažil se, abychom k pomoci dorazili co nejpozději. Téměř mě překvapilo, když jsme pak konečně zastavili a zdravotníci otevřeli dveře sanitky. Na asfalt parkoviště dopadla kola lůžka s Tereziným tělem. Obrovské prosklené dveře do budovy nemocničního pavilonu se

před námi s tichým zahučením rozevřely a my pospíchali širokou chodbou kamsi do dále. V polovině cesty se k nám připojilo několik lidí v pláštích, navzájem si sdělovali jakési informace, ubezpečovali se jak o úkonech provedených, tak i o těch, které budou následovat.

A jak se přidávaly další a další postavy, dostával jsem se po malých krůčcích od Terezy dál a dál, až na úplný okraj lidského hroznu, který se jí věnoval. Už jsem dávno neviděl její tvář, po chvíli mi z očí zmizel dokonce celý vozík, na němž ležela, a nakonec mě jako jediného odřízly široké tmavé dveře, za nimiž všichni ostatní zmizeli. Jen o malou chvíli později se vrátila nějaká žena, která beze slova natáhla dlaň, a já jí do ní úplně automaticky vložil Tereziny doklady.

Teprve v tu chvíli, když jsem zůstal sám na prázdné chodbě, se mi roztrásla kolena. Udělat pět kroků k řadě plastových sedaček pro mě byl najednou téměř nadlidský výkon. Dopadl jsem na jednu z nich a hlava mi klesla na prsa. Vzápětí jsem ji však otočil zpět ke dveřím, za nimiž se předtím všichni ztratili. Zoufale jsem si přál, aby z nich někdo vyšel ven, ale přitom jsem se ještě v životě ničeho víc nebál. Moje mysl jela na púl plynu a snad to v tu chvíli bylo i dobře.

Ozvalo se cvaknutí, které se liduprázdnou chodbou rozlehlo jako přehození výhybky v kolejišti, ale to se jen otevřely dveře na jejím opačném konci. Některá sestřička vyklouzla ven a vzápětí mi zmizela z dohledu. Zabořil jsem obličej do dlaní, ale skrz prsty jsem nepřestával sledovat zavřený vchod k operačním sálům. Teprve po několika minutách mě napadlo, že jsem vlastně dosud nikomu nezavolał. Ani Terezinu otci, a dokonce ani policii, což jsem měl udělat okamžitě poté, jakmile dorazila sanitka.

Vyndal jsem z kapsy mobil a vytočil linku operačního důstojníka. Můj hlas zněl ve sterilním tichu chodby tak cize, že jsem ho sám nepoznával. Během chvíle jsem souvislými větami popsal jak místo, kde nás neznámý napadl,